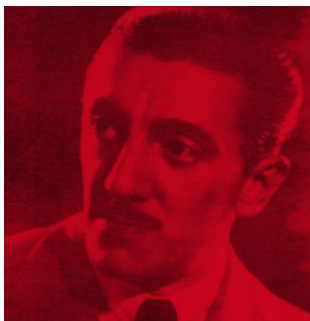

DOOR GERARD VAN DUINEN

Rodolfo Biagi

In de rubriek Prachtig! probeert Gerard van Duinen uit te leggen waarom hij een bepaalde opname zo geweldig vindt.

Vind de opname op www.lacadena.nl/prachtig en luister mee terwijl je leest...

Een oude Prachtig! nalezen? Kijk op www.gerardvanduinen.com

Titel: Sentimiento Gaucho

Muziek: Rafael en Francisco Canaro

Tekst: Juan Andrés Caruso

Opname: Orquesta Típica Rodolfo Biagi (2 februari 1942)

00:00 Pats boem! Ik hoef maar twee akkoorden te horen en ik herken al het orkest van Rodolfo Biagi. Na twee maten is het nog duidelijker: ultrakorte, felle noten en altijd onverwachte accenten. *Less is more* moet Biagi gedacht hebben toen hij uit het succesvolle orkest van D'Arienzo stapte.

00:18 Ik zou verwachten dat er iets zou gebeuren in het tweede schema. Maar alleen een paar noten in de piano, en dan weer terug naar dat strakke geluid van genuilkorfdje kippen. Wat meer accenten, en aan het eind van de zin een minimalistische *fill* van de piano.

00:34 Daar! Ja, zo klinken violen normaal gesproken. Alhoewel... zelden wordt een melodie zo vet aangezet als deze strijkers doen.

00:40 Jazeker - slechts zes seconden duurt dit intermezzo! En zonder enige schroom stapt het orkest weer terug in het gortdroge geluid. Elk zinnetje afgesloten met zo'n typerend Biagi-accent op de vierde tel. Na elke zin verwacht ik dat er iets gebeuren zal: een tegenmelodie, een variatie, een solo. Maar nee: het orkest speelt 'IJzeren Heinig' met dezelfde militaire discipline. Tot na de derde zin plotseling...

00:55 ...het hele orkest loos gaat in lange noten. Wat een ontlasting! De ritmische opvatting is knullig, bijna onbeholpen en heerlijk. Pats! Daar is het befaamde accent weer, en terug naar het kippenhok.

01:08 De herhaling van het eerste thema. De bandoneons spelen het lyrische thema. Alhoewel, lyrisch kan ik dit niet noemen. Agressieve lange noten is beter. Luister naar die plotselinge stilte op 01:16, typisch voor Biagi en D'Arienzo. Luister naar de strijkers, hoe kort en fel ze het ritme spelen. Jaren hebben de violisten geoefend tot ze een mooie volle toon uit hun instrument konden halen. Nu mogen ze niet meer dan een millimeter van hun strijkstok gebruiken, en laten ze het hars van het paardenhaar springen, zo veel kracht zetten ze.

01:40 Weer het intermezzo, en de bandoneons laten horen dat ze ook snel en dartelend kunnen spelen. Heel even maar - precies genoeg.

01:47 De bandoneons spelen het tweede thema, maar nu regelmatig, zodat de strijkers hun melodie kunnen laten horen. Een zeer herkenbaar geluid: vrij laag, en met een nogal hysterisch vibrato dat me aan een zwerm muggen doet denken.

02:15 En daar komt de directeur met zijn pianosolo. Als laatste natuurlijk, want hij is de baas. Ach, waarom speelt niemand meer zo tango? Omdat je deze sound alleen kan maken met een heel orkest natuurlijk, niet met een trio of een kwartet. En omdat je zo'n intensiteit alleen kan benaderen als je met dat orkest vijf avonden per week in deze stijl speelt. Ach ja... andere tijden.

02:32 De strijkers pakken de tegenmelodie toch weer over. Geen enkele opsmuk, ook niet aan het eind. De *chin-pum* wordt gewoon twee keer achter elkaar gespeeld. Duidelijk genoeg. ■